

Η κανονικότητα είναι να «εμβολιάζεσαι» με φόβο. Να περιφράσσεσαι με απαγορεύσεις. Να συνωστίζεσαι από κανόνες.

**Και αν αρνηθείς την ασφυξία,
να ισοπεδώνεσαι από την αστυνομία.**

Γι' αυτό και δεν πρέπει να διεκδικούμε καμιά «επιστροφή» σε καμιά κανονικότητα. Η κανονικότητα είναι για τα αφεντικά, τους ένστολους, τους παπάδες, τους φασίστες και τους -τόσο οικείους πλέον στην καθημερινότητα μας- κρατικούς επιστήμονες. Είναι για την καταναλωτική φρενίτιδα της Ερμού, τη φρίκη των κέντρων εκτοπισμού μεταναστ(ρι)ών και των φυλακών, για τις συνθήκες γαλέρας στους χώρους εργασίας...

Με αφορμή την εμφάνιση ενός νέου ιού, του κορωνοϊού, που έχει γίνει το μοναδικό φίλτρο της καθημερινής μας επιβίωσης, όλα αυτά που ανέκαθεν συνιστούσαν την κανονικότητα συμπυκνώθηκαν, οξύνθηκαν και κυρίως νομιμοποιήθηκαν ως μόνιμοι όροι ζωής (όποιος νομίζει πως η «νέα» κανονικότητα έχει ημερομηνία λήξης αυταπατάται). Ο καθημερινός έλεγχος, οι απαγορεύσεις, η «ελευθερία» κυκλοφορίας υπό όρους και με «βεβαιώσεις», η φιγούρα του μπάτσου που σαν γιατρός ελέγχει την «τήρηση της δημόσιας υγείας», η φιγούρα του επιστήμονα που σαν μπάτσος ελέγχει την «τήρηση της δημόσιας ασφάλειας», τα αφεντικά που έχουν ξεσαλώσει γιατί «δεν την βγάζουν» και έχουν επιβάλει δικούς τους κανόνες στους χώρους εργασίας, οι γυναίκες οι οποίες «μένοντας ασφαλείς στο σπίτι» για να μην «κολλήσουν τον κορωνοϊό» κακοποιούνται και δολοφονούνται από τον «ιό» της έμφυλης βίας που κουβαλάνε οι πατεράδες και οι σύζυγοι τους, οι «πεταμένοι» αυτής της κοινωνίας (φτωχοί/ές, τοξικοεξαρτημένες/οι, άστεγοι/ές, μετανάστ(ρι)ες κ.α.) που όχι μόνο περιθωριοποιούνται ακόμα περισσότερο αλλά αποκτούν και νέες όψεις «κοινωνικής απειλής», τα μμε που έχουν αναλάβει ζεστά τον, έτσι κι αλλιώς, δομικό τους ρόλο στην παραπληροφόρηση και την κρατική προπαγάνδα, οι απαγορεύσεις συναθροίσεων, είναι εδώ για να μείνουν.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως μέσα σε αυτήν την περίοδο των διαδοχικών καραντίνων, πέρασαν και περνάνε τα πιο σκληρά νομοθετήματα, ανάμεσά τους και οι περιορισμοί σχετικά με την απεργία, τις συγκεντρώσεις και τις πορείες. Με τον τρόπο αυτό γίνεται μία προσπάθεια εξάλειψης βασικών, ανάμεσα στα άλλα, μέσων αγώνα και αμφισβήτησης των κυρίαρχων επιβολών, μια προσπάθεια συρρίκνωσης έως εξαφάνισης οποιασδήποτε εναντιωματικής φωνής από τον δρόμο, μια υπαγωγή των όποιων κινήσεων σε ελεγχόμενο, θεσμικό και τελικά ακίνδυνο για τους «από πάνω» πλαίσιο. Ταυτόχρονα, συνεχίζονται οι κρατικές επιθέσεις στις αυτοοργανωμένες καταλήψεις -οι οποίες πάντα βρίσκονται στο στόχαστρο- με εκκενώσεις σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Και αυτό όχι τυχαία. Πρόκειται για εδαφικοποιημένα εγχειρήματα του κόσμου της αντεξουσίας, χώρους ανυποταξίας, όπου επιχειρούνται σχέσεις και διαδικασίες αντιεραρχικές, αδιαμεσολάβητες, στη βάση της αλληλεγγύης.

Η κανονικότητα δεν σπάει ούτε με προσευχές, ούτε με υπομονή, ούτε με σωτήρες (με την μορφή εμβολίου). Η κανονικότητα σπάει με συναντήσεις στο δρόμο. Με ερωτήσεις που έχουν την μορφή οδοφράγματος, καμένων τραπεζών, πολυκαταστημάτων, κρατικών κτιρίων, αστυνομικών τμημάτων. Με τη μορφή ακηδεμόνευτων, οριζόντιων, αυτοοργανωμένων συνελεύσεων, κοινωνικών πειραμάτων και υποδομών αλληλεγγύης. Όπως ακριβώς συνέβη το 2008, στις 6 Δεκέμβρη, με αφορμή τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου από τους μπάτσους Κορκονέα-Σαραλιώτη στα Εξάρχεια, με το ξέσπασμα μιας γενικευμένης εξέγερσης παντού στον ελλαδικό χώρο και την αρχή μιας μακράς περιόδου, που δεν κράτησε μονάχα λίγες εβδομάδες, αλλά έσπειρε τον σπόρο της σε όλους τους μετέπειτα κοινωνικούς αγώνες, στη λεγόμενη «περίοδο των αγώνων ενάντια στα μνημόνια» 2010-2014.

Σήμερα, οι πορείες και οι συγκεντρώσεις απαγορεύονται, όπως απαγορεύτηκαν και καταστάλθηκαν σκληρά στις 17 Νοέμβρη. Τα προσχήματα είναι γνωστά, και πάλι αφορούν στην περίφημη «δημόσια υγεία» (που παραδόξως δεν πλήττεται από τα στριμωξίδια σε ΜΜΜ, σουπερμάρκετ και χώρους εργασίας). Η ουσία είναι πως αυτό που πραγματικά απαγορεύεται είναι ακόμα και οι παραμικρές ρηγματώσεις στην κανονικότητα του ελέγχου και του φόβου. Και επίσης δεν είναι τυχαίο που θέλουν να ταυτίσουν κάθε μορφή αντίστασης σε αυτήν την περίοδο με τον ελληνόψυχο βόθρο κάθε είδους φασίστα ψεκασμένου.

Παντού στον πλανήτη, οργανώνεται το πλαίσιο του νέου ολοκληρωτισμού. Παντού όμως υπάρχουν ρωγμές και αντιστάσεις, σε «παλιές και νέες κανονικότητες». Από τις ΗΠΑ, όπου τους τελευταίους μήνες εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου συγκρούστηκαν με την πατροπαράδοτη κανονικότητα του ρατσισμού και την δολοφονικότητα των μπάτσων, ως τη Γαλλία, που σε όλες τις πόλεις εδώ και μέρες ξεσπούν ταραχές με αφορμή νέα κατασταλτικά νομοσχέδια αλλά και δημοσιοποιήσεις κακοποιήσεων από την αστυνομία. Από τη Χιλή και το Μεξικό ως τη Λευκορωσία, την Πολωνία και την Ινδονησία... Δεν είναι τυχαίο ότι σε όλες τις ταραχές του τελευταίου διαστήματος κεντρικό ρόλο για τη γενίκευση της οργής παίρνουν τόσο οι διευρυμένες απαγορεύσεις όσο και η κρατική καταστολή. Δεν είναι τυχαίο γιατί, στην πραγματικότητα, κοινή συνισταμένη σε παγκόσμια κλίμακα είναι πως τελικά για τα πάντα (πολύ περισσότερο για την λεγόμενη πανδημία) μόνο η αστυνομία είναι το εμβόλιο.

Να βρεθούμε στους δρόμους λοιπόν, σπάζοντας τις απαγορεύσεις, τον έλεγχο και τον φόβο. Γιατί μόνο όταν πλησιάζουμε ο ένας την άλλη μπορούμε πραγματικά να μιλήσουμε για τις ανάγκες μας και να σταθούμε ο ένας δίπλα στην άλλη, μακριά από τιμωρίες, «υγιεινομικούς κανόνες», αποκλεισμούς, διαχωρισμούς. Γιατί μόνο όταν βρισκόμαστε μαζί στον δρόμο μπορούμε να ρηγματώσουμε την κανονικότητα.

Μόνο εμβόλιο π εξέγερση και π αλλοπλεγγύη Ενάντια στον φόβο και τον έλεγχο